

עומר ולדמן

האות שבין נפלא לבין נכלא

בשם דב יש דב

לדב מאיר

"בִּשְׁם 'דב' יֵשׁ דב" –

כָּךְ אֲשַׁתִּי וּפְנִיָּה לְקִיר –

"הוא עוֹבֵר עַל פְּנִי. וְהַצֵּד אֵינְנוּ עֹקִיר".

וְמָה לְגַבִּי הַשֵּׁם גִּיל,

הַשֵּׁם יִשְׁשֹׁכֶר, הַשֵּׁם אֲבָא?

אֲבָל עַל כַּפָּה דְּבִשׁ וּפִצֵּעַ מִסְּגִיל

וַיִּתְּמוּת שְׁאֵין הִיא אֲשֻׁמָּה בָּהּ.

קְרוֹבָה יַעֲרֵת נְעוּרֵי אֶל הַקִּיר,

נִמְהָלֶת בְּרִיחַ הַדָּמָן.

נִבְהָלֶת מִתְקָף כַּחַה לְהַבְכִּיר

אֶת פֶּחַד סְפִירַת הָעֶמֶד.

פרוזדור

הָעָרֵב הַשְּׂאֲרָתִי שִׁירִים לְאִשְׁתִּי
אִם אָמוּת. שְׁתָּרִים מֵהֶם סֵפֶר.
הָעָרֵב עִמָּם עַל כְּתָפֶיהָ אֶת שְׁתִּי
הַחוּטִים שֶׁחָרְדוּ מִן הַתֶּפֶר.

הָעָרֵב דָּמָם: שְׁכַל הַחַיִּים שְׁלִי
יִהְיוּ לִידָה עַל סִפָּה יִרְקָה.
אֲבָל לֹא לְגַעַת. אֲבָל רַק לַחֲיוֹת בְּלִי
לְדַאֵג שֶׁהַדֵּלֶת שָׁלָה לֹא טְרוּקָה – –

שְׁלֹא אֶת־אֲבָד וְשְׁלֹא אֶשְׁתַּגַּע. עַד
שִׁיְהִיו בְּטַחֲוֹנוֹת. שֶׁתִּשְׁמַח עַד שְׁכִירָה.
שְׁלֹא תִתְקַע לְשֵׁלֶם שְׁכָר דִּירָה.

בְּרִגְנוֹת בְּנֵי עֶשְׂרִים. אֵין לָהּ שׁוֹם פִּתְחוֹנוֹת.
לְפָנַי אֲרַבְעִים יוֹם בְּקֶצֶה הַפְּרוּזְדוֹר
חֲנֹק פֹּה בְּחוּר. שׁוֹם טֶפֶה לֹא קָלְחָה.
אָמְרָה הַשְּׁכֵנָה: "בְּקָרוֹב אֶצְלָךְ"

כְּמוֹ עָרֵב קוֹדֶם, בְּכָרִים מִתְעַרְמִים
(לֹא בְּרִצָּח וְלֹא בְּרִצּוֹן נַעֲשֶׂה קוֹלְרָמִים),
כְּשֶׁהָזֵין רוֹקֵק אֶת וְדוֹי הַלְחָה:
שֶׁהוּא חִי. לְפַעֲמִים. וְהַכֹּל הַתְרוֹקֵן וְנִגְלָה

וְאִשְׁתִּי שְׂאֵלָה:

"עַד מָתִי עוֹד תִּגַּע בְּלִי לְגַעַת?"
אֵיךְ אֲרַגַּע. אֵיךְ אֶחְדָּר.
אֵיךְ יִתְקַן לְפָנַי הַשְּׁחָר
פְּרָפוּר הַפֶּחַד בְּפְרוּזְדוֹר.

כשתהילה הייתה קוראת בשמי

(לקרוא בקול של שלום חנוך)

ועוד מעט ואני רמה

פנחס שדה

כְּשֶׁתְּהִלָּה הִיְתָה קוֹרֵאת בְּשָׁמַי
כְּמוֹ כָּל הַנָּשִׁים שֶׁדָּמּוּ לְאִמִּי
הִיְתָה מְחַדֶּדֶת כְּסִפִּין בְּאַבְחָה:
מָה נִרְאָה לָךְ, מָה נִרְאָה לָךְ
שֶׁהַכֹּל מִתְחִיל וְסוֹבֵב סְבִיבָךְ
כִּי לִמְעֻשָּׂה וְלִהְלֵכָה
נִרְאָתָה בִּי רַק מְשִׁיכָה אַחַת
לֹא לֵהִיּוֹת פְּשָׁרָה. לֹא לֵהִיּוֹת "אֵלָּא
אִם" אַחֵר יִבְרִיז. וְעֵלָה לִי קְרִיז
שֶׁל הֶרְצוֹן לֵהִיּוֹת בְּשַׁחַר הַהִיסְטוֹרִיָּה. לֵהִיּוֹת בְּכָל־
הַזְּמָנִים כָּל־ם. בְּמַעֲלֵה בֵּית אַרְיֵאלָה
בְּלֵב אוֹלָם הָעֵתוֹנוֹת לֵהִיּוֹת מוֹגֵן
מֵאַהֲבָה נִקְדָּתִית. מִחֻלְקוֹת נִקְשָׁה שֶׁל לְחִי
מִ"לֹא דְבִרְתִּי עִם הַפְּסִיכּוֹלוֹג עָלֶיךָ
כִּי לֹא הָיָה מָה לְהַגִּיד". מִבְּקֻשָּׁה לְטָרִיטוֹרִיָּה
שֶׁל תַּחֲלַת חַיִּיהָ, הַרְגָּשׁוֹת הָרָאוּשׁוֹנִים
כְּמוֹ אֵב שֶׁסָּטָה וְהִכִּיר בָּהָּ אֶת כָּל הַפָּנִים
פְּשׁוּט לֵהִיּוֹת כָּל הַהִיסְטוֹרִיָּה

שָׁלָה

(אני רוצה להיות האות שבין נפלא לבין נכלא)

וְהַתְגַּדַּלְתִּי וְהַתְקַדְשָׁתִי
וְקָרָאתִי לָךְ, כְּשֶׁיִּשְׁנָה, "אִשְׁתִּי"
וְאַחֹר שִׁיאָה מְכָל יוֹם נִבְט
וְעַל כָּל פְּצָעִים לֹא תִסְגֹּר שַׁבֶּת

בַּיָּמִים זֶה זֶר, בַּלֵּילוֹת נֹד
וְאֲנִי אֶכְזֹר רַק בְּדִיעֶבֶד
וְרוֹאִים מָרָק, וְאוֹכְלִים סֶרְטִים
וּמִכֶּסֶם מֵרָאה שֶׁל הַנִּכְרָתִים

וַיְדִיָּה רַק מַחְבְּקוֹת סִפָּלִים
זֶה נִהְיָה אֲלֵים, זֶה נִהְיָה אֲלֵים
מֵתָה כְּיוֹנִים בְּכְלוּבָן מְלָה
וּמִלְבֵּנָת וַחֲסֵרָה מְקַלֵּט

וְאֲנִי הוֹלֵךְ בֵּית הוֹרֵי אָבִי
בְּקִבוּץ בֵּית קִשָּׁת, בְּמִרְחָבִים
שֶׁל חֹדֶר שְׁנֵתָם, וּמוֹצֵף רֵאשִׁית
כָּלוּם עוֹד לֹא נִגָּע, כָּלוּם עוֹד לֹא הֶחֱשִׁיד

הָאֵמֶת נִשְׁמַעַת בְּלִפְסוּסִים
בֵּין הַתָּרִיס וְהָאִיקָלִיפִּטוּסִים
עַל קְרָשִׁים תְּשׁוּשִׁים, נִקְדִּים כְּמוֹ בְּרִיל
נִפְלְטָה מִשְׁפִּיךְ מַחְצִית הוֹרֵי

וּמִקִּיף אוֹתִי שַׁחַר הַיָּמִים
לֹא בְּנֵאוּמִים, רַק בְּעֵצִמִים
וְאֲנִי חוֹשֵׁב אֵיךְ לִהְיוֹת נִגְמָר
בְּמָקוֹם יָחִיד שָׁרָק בּוֹ נִשְׁמָר

זְכוּרֹן שְׁלִי חָף מִתְהַלֵּה
לֹא רוֹצֶה לָקוֹם, לֹא מוֹצֵא מְלָה
הַיָּמִים כְּלָמָה, הַיָּמִים כְּלִי מָה
וְאֲנִי פֶרֶפֶר וְאֲנִי רָמָה